

NIKOLLA MULLISI

(Tregime humoristike)

Tipa të
personisur

85H. 32

M. 98

NIKOLLA MULLISI

TIPA TË PSONISUR

(Tregime humoristike)

20506

LIBRARIJA E QENDRËS

SHKURTARISHT

~~53377~~

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

TËRKUZË

Shpesh më ka qëlluar të shoh arqitektë duke bërë projekte dhe, atë çast që kam parë mbi teknograf atë objekt të vizatuar bukur, pastër, me atë ambjent që merr ajër lirisht, nuk kam lënë pa shprehur kënaqësinë time. Po projekti siç dihet është fillimi i punës.

Kam para sysh një projekt të një shtëpie kulture. Si zgjidhje m'u duk i përsosur, aq sa nuk isha në gjendje të bëja asnjë vërejtje. Mbi bazën e këtij projekti u hapën themelet dhe pak nga pak ndërtesa hodhi shtat, derisa një ditë erdhi komisioni i kolaudimit për të marrë në dorëzim objektin e përfunduar. Si nuhatën mirë, ata thanë:

— Shokë, këtij objekti i mungon uji i pijshëm. Janë bërë instalimet pa siguruar më parë ujin.

— Duhet të jetë harruar nga projektuesi.

— Sidoqoftë, ne nuk e marrim në dorëzim. Tungjatjeta!

Të nesërmen ndërmarrja komunale filloi punimet për hapjen e kanalit të ujit të pijshëm. Dhe një ditë prej ditësh uji shpërtheu nëpër rubinetat e ndërtesës.

Erdhi përsëri komisioni. Kësaj radhe sugjerime bënë nëpunësit e shtëpisë së kulturës e jo ata të komisionit të kolaudimit.

— Shokë të komisionit, mungon rrjeti telefonik. Kemi vendosur aparate, po s'kemi lidhje.

— Shumë e drejtë. Ja dhe këtu një gabim tjetër i projektuesit, prandaj ne nuk e marrim dot në dorëzim. Mirë u pafshim!

Të nesërmen ata të shtëpisë së kulturës vajtën në PTT dhe qanë hallin. Ata të PTT-s dërguan punëtorët dhe brenda pak ditëve ja filluan zilet e telefonit.

Objekti tani është gati, mungesat janë plotësuar. Tani mbetet vetëm prerja e shiritit. Mbetën akoma njëzet ditë nga dita e inaugurimit. Vijnë përsëri ata të komisionit të kolaudimit dhe, si i hedhin një sy rreth e rrotull objektit, thonë njëzëri:

— Të merremi vesh...

— Unë nuk mund të bëj kompromise. Mirë u pafshim!

Përsëri telefonat:

— Alo! Komunalja?... Ju lutemi ejani hiqni dherat e kanalit që hapët, pasi po afrohet dita e inaugurimit...

— Kini të drejtë, shok, por, me sa më kanë informuar, atje janë hedhur dhe dherat e themeleve të ndërtesës, kështu, në këtë çështje, kanë

gisht dhe ata të ndërmarrjes së ndërtimit. Shkurt, dherat janë përzier në mënyrë që s'dihet se kush është dheu që i takon ta heqë ndërmarrja ime dhe kush ai që duhet ta heqin ndërmarrjet tjera që kanë punuar në këtë objekt.

Ditët kalonin dhe data e inaugurimit afrohej. Problemi i dherave ishte çeshtja kryesore e ditës. Çdo bisedë zyrtare apo private ishte lidhur me dherat.

Për të shuar sherrin erdhën në vendin e ngjarjes përfaqësues të posaçëm nga ndërmarrja e ndërtimeve, ajo e komunales dhe PTT-s.

— Unë, — e mori fjalën përfaqësuesi i ndërtimit, — nuk mund të dërgoj maqinat të heqin dherat pa i hequr më parë të tjerët. Siç dihet, dherat që kemi nxjerrë nga themelet janë në fund fare.

— Edhe unë, — tha ai i komunales, — nuk mund të dërgoj karrocet të heqin dherat pa i hequr më parë këta të PTT-s.

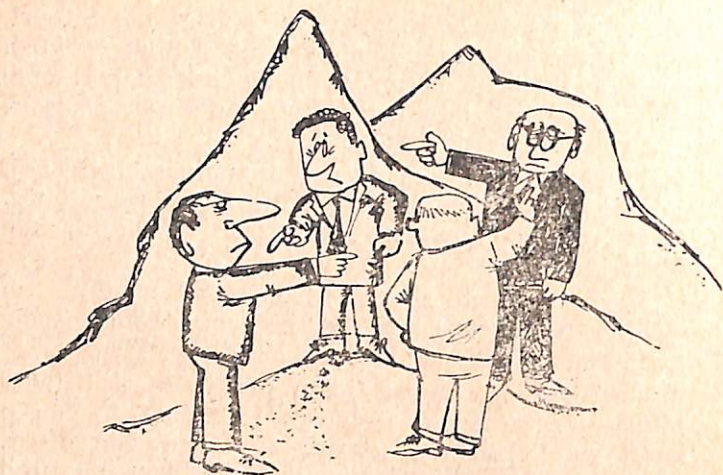
— Si t'i heq dherat unë, more shokë, — u hodh ai i PTT-s, kur ata janë përzier e janë bërë lëmsh? Për veten time, unë nuk e marr dot përsipër një punë të tillë.

— Kur nuk e merr ti, ç'kusur kam unë. . .

Pse ta marr përsipër unë, kur dherat s'më përkasin mua?

— Më lindi një mendim, — tha përfaqësuesi i ndërmarrjes së ndërtimit: — pse nuk e përdorni këtë dhe për të sheshuar oborrin?

— Ose të bëni lulishte, — tha përfaqësuesi i komunales. — Lule ju japim ne.

— Nuk është mendim i keq, — u hodh e tha ai i PTT-s. — Kjo bëhet pa shpenzime, me punë vullnetare.

— More shokë...

— Bëj kështu si të themi ne, pasi do të të bjerë mirë.

— Do të na kërkosh, po do të jetë tepër vonë! Atëhere ne nuk do të të ndihmojmë dot.

— As unë. E ku kam nge unë të merrem me dhera?

— Kështu siç e kemi nisur ne nuk përfundojmë kurrë, — tha përfaqësuesi i PTT-s. — Unë nuk kam kohë, prandaj propozoj t'i japim një afat shokut drejtor që të mendohet për propozimet tona.

— Dakord. Tungjatjeta!

— Prisni, more shokë! — thirri drejtori i shtëpisë së kulturës. S'kam ç'të mendohem. Unë dua të më hiqen dherat dhe pikë.

Kësaj radhe zërin e tij nuk e dëgjoi njeri.

...Dita e inaugurimit po afrohej. U blenë shiriti dhe gërshëra. Po dherat? Si mund të bëhej inaugurimi i një objekti të rëndësishëm pa hequr dherat? Mbledhjet njëpalëshe, dypalëshe, tripalëshe dhe katërpalëshe nuk dhanë rezultate. Duhej gjetur patjetër rrugëdalja dhe, me iniciativën e drejtorisë u organizua një mbledhje pesëpalëshe.

Secili në këtë mbledhje shprehu pikëpamjet dhe arësytimet e veta, por, meqë secili mbronte «interesat» e ndërmarrjes së tij, tërë këto debate nuk patën bërëqet. Meqë disa kishin prerë bileta për në teatër, u propozua që diskutimet të mbylleshin me aq dhe seanca tjetër të vazhdonte të nesërmen.

Kur zbritën shkallët dhe dolën në oborr, të gjithë mbetën gojëhapur: dherat ishin hequr.

— Më bëjnë sytë, apo qysh? — pyeti njëri prej tyre.

— Kush i hoqi dherat? — pyeti rojen drejtori i shtëpisë së kulturës.

— Punëtorët, shoku drejtor.

ANALFABETËT

Marjana, megjithëse nuk është e vetme në shtëpinë e Koçillarëve, përsëri duket shumë e përkëdhelur. Kur nuk ja plotëson kapriçot, ajo shtrihet në dysheme, përplas këmbët dhe bërtet me të madhe. Prindërit, që t'u bien veshët rehat, ja plotësojnë dëshirën dhe e nxjerrin jashtë. Marjana luan pak aty nëpër shkallët e apartamentit dhe pastaj mërzhitet e kthehet përsëri në shtëpi.

— Pse nuk luan akoma? — i thërret e ëma.
— Apo do të na nxjerrësh veshët përsëri.

— Do të rri urtë, — premton Marjana dhe nis të luajë me lojrat e saj dhe me ato që ka trashëguar nga e motra, por të cilat janë të shkatërruara të gjitha. Kukllat janë pa duar e pa këmbë, maqinat pa rrota, kurse maceve prej llastiku, që dikur bënin fiu-fiu, nuk u gjendet as nam as nishan.

Heshtja e Marjanës e bëri njërin nga bashkëshortët të mërzhitet e të thotë me ngadalë, që të mos e dëgjojë çupa, e cila tani ka gjetur karar:

— A nuk bëjmë një shetitje?

— Me gjithë qejf, — përgjegjet tjetri dhe fillojnë e vishen.

Marjana e pikas dhe pyet:

— Ku po shkoni, mami?

— Te doktori, të keqen mami. Ti s'bën të vish se ai të bën gjilpërë.

— Rri me Luljetën, — i thotë i jati, — se kur të kthehem do të të sjell koko.

Marjana vazhdon të luajë por pastaj, pasi mërzitet, me lejen e motrës së saj Luljetës, e cila nuk është veçse nja dy vjet më e madhe, kërkon të dalë jashtë në korridor. Kësaj radhe i është shkrepur të bëjë një lodër të re, atë që shpeshherë e bën në shtëpi nëpër fletore të vjetra, ose nëpër copa letrash. Merr një stol, një copë thengjill, del në korridor dhe fillon e qëndis mamin e një shoqes së vet fqinje, e cila e ka inat se i bërtet sa herë e shikon të shtrirë në dysheme. I bën kokën, trupin, këmbët, por duart nuk i mban mend ku i ka, ndaj heq dy vija në majë të kokës të cilat duken si antena.

Atëherë shoqja e saj fqinje, kur merr vesh këtë fyhet dhe, për t'u hakmarrur, vizaton me gozhdë, që të mbetet përgjithnjë të jatin e Marjanës. Marjana qan nga inati dhe s'di si të hakmerret. Luljeta, e cila posa ka filluar të shkruajë e të lexojë, shkruan me laps të kuq në vendin ngjitur me portën e shoqes fqinje një fjalë të pahijshme. Djali i madh i fqinjës, kur e lexon atë fjalë, ndizet dhe nga inati godet me top të lagur murin dhe tavanin e korridorit rrotull portës së Marjanës. Brenda një ore, sa vazhdon «vizita mjekësore» e prindërve të Marjanës, muri dhe tavani i korri-

doreve të porsalyer nga ata të pasurisë së shtetit
kthehet në një ekspozitë me figura moderniste.
Kjo ngjall kureshtjen e banorëve të asaj shkalle e,
pa tjetër, edhe të prindërve të Marjanës, të cilët
kur u kthyen shfaqën mendimin e vet për talentin
e fëmijës së tyre.

